

Embedsmænd skulde gaa ind under den forandrede Lønningsmaade. Denne Lov blev ikke færdig, hvorimod en anden Lov, som indeholdt de almindelige Bestemmelser vedrørende Lønningsvæsenet, blev færdig. Det forekommer mig nu, at man med en vis Billighed kunde sige, om jeg end ikke bestemt vil fordre det, at der, naar en saadan almindelig Lov af vedkommende Minister blev indstillet til Kongens Billigelse, skulde være taget alle de Hensyn, som forelaa dengang, da der var opnaaet S. Majestæts Billigelse til Forelæggelse af samtlige disse Love. Det forekommer mig, at det var et betydeligt Misgreb at indstille den ene til Stadfæstelse, saaledes at Ministeriets Tænke ikke blev fyldestgjort for en anden af dem, og jeg kan ganske simpelt sige, at det egentlig var ved at overse Forholdet, at vedkommende Minister paabyrdede Staten denne Udgift. Sagen er nemlig gaaet til paa følgende Maade. Efterat de vedkommende Mænd havde faaet Udfigt til en Forhøielse i deres Lønning, som Ministeriet ikke havde tænkt paa, at de skulde have, men som de kun ved et ligefremt Tilfælde have faaet, fordi Ministeriet havde indstillet Loven, inden den anden Lov var afgjort, have de vedkommende Embedsmænd ved denne Statsanstalt benyttet sig af denne Tilfældighed til at søge Domstolene, disse have maattet domme efter Loven, og saaledes har Staten faaet en uventet Udgift af foreløbig 12,000 Rd. om Aaret. Jeg vil haabe, at noget Lignende ikke vil gjentage sig i Fremtiden; og jeg haaber tillige, at Statens Tilsyn med denne Anstalt vil være saaledes, at de Embedsmænd, der have benyttet sig af en saadan Tilfældighed for at skaffe sig en uventet Fordel, ville igjennem selve Bestyrelsen af Statsanstalten faa en saadan Nedgang i deres andre tilfældige Indtægter, at de ikke komme til at staa begunstigede fremfor deres Embedsbrødre ved denne Anstalt. Saaledes haaber jeg, man vil gaa frem, men hvis dette ikke sker, og der altsaa saaledes er paabyrdet denne Anstalt en forøget Udgift, kommer jeg tilbage til mit gamle Forslag og siger, at det da virkelig er i sin Orden, at vi for at faa Balance tilveiebragt maa se at faa andre Indtægter af dem, som finde deres første Tilfredsstillelse ved denne

Anstalt. Vi maa da tænke paa — ja, nu henvender jeg mig til de ærede Medlemmer, der pleie at faae deres Lattermusfler i Gang — at tage Klavereskatten frem.

Frederiksen: Der blev før sagt af min ærede Venovre paa den anden Side (S. M. Petersen), at det, der i Diebliffet mere end noget andet interesserede Befolkningen ved Finantsloven, var Behandlingen af den. Jeg tror, han havde fuldkommen Ret deri, og jeg skal derfor ikke i Diebliffet med et eneste Ord dvæle enten ved de mange Enkeltheder og heller ikke ved de store Spørgsmaal om Balancen ved denne Finantslov. Jeg skal kun ganske almindeligt udtale, at den gjør det Indtryk paa mig, som jeg ganske vist ogsaa ventede, naar jeg faae en Finantslov fremlagt fra den Haand, som denne Gang har forelagt den, at der hos den høitagtede Finantsminister er en alvorlig og streng Stræben efter i det Hele at varetage, hvad der ved en Finantslov maa varetages, paa den ene Side at holde de Fordringer, der bestandig stilles fra forskjellige Sider, indenfor snevre Grændser, og paa den anden Side ogsaa at stille alvorlige Fordringer til Befolkningen om at tilveiebringe de Midler, som de bevilgede store Udgifter kræve. I andre Henseender er jeg vistnok uenig med den ærede Minister, men disse Spørgsmaal ville jo senere komme til ganske anderledes at foreligge, navnlig ved Spørgsmaalet om Bestatningen, med Hensyn til hvilken jeg ganske vist ikke helt igjennem kan følge den Vej, som iaar er anvist af den høitagtede Finantsminister, og jeg antager ogsaa, at han i denne Henseende vil finde ikke blot Meningsforskjel mellem ham og enkelte af os Medlemmer, men mellem ham og Thingets store Flertal; thi jeg tror, naar jeg i Forbigaaende maa udtale det, at der hos Thingets Flertal er større Forhaabning om, større Tilid til, at det kan lykkes at komme til en virkelig retfærdig og ligelig Bestatning, end jeg ser udtalt i de Forslag, der iaar foreligge fra Ministerens Haand. Naar jeg imidlertid ønsker at sige et Par Ord ved denne Sag, saa angaar det, som sagt, kun det Formelle, Spørgsmaalet om Behandlingsmaaden. Vi